

ЗАКОН

за административно-териториалното устройство на Република България

Обн., ДВ, бр. 63 от 14.07.1995 г.; Решение № 8 от 6.06.1996 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 51 от 14.06.1996 г.; изм. и доп., бр. 27 от 10.03.1998 г., в сила от 10.03.1998 г., изм., бр. 33 от 24.03.1998 г., изм. и доп., бр. 154 от 28.12.1998 г., изм., бр. 10 от 5.02.1999 г., бр. 69 от 3.08.1999 г., в сила от 3.08.1999 г., изм. и доп., бр. 57 от 14.07.2000 г.

Глава първа

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. С този закон се уреждат създаването на административно-териториални и териториални единици в Република България, както и извършването на административно-териториални промени.

Чл. 2. (1) Административно-териториални единици са областите и общините.

(2) Съставни административно-териториални единици в общините са кметствата и районите.

(3) Областта, общината и кметството имат територия, граници, население, наименование и административен център, а районът - територия, граници, население и наименование.

Чл. 3. (1) Териториални единици са населените места и селищните образувания.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 154 от 1998 г.) Населено място е исторически и функционално обособена територия, определена с наличието на постоянно живеещо население, строителни граници или землищни и строителни граници и необходимата социална и инженерна инфраструктура.

(3) (Нова - ДВ, бр. 154 от 1998 г.) Населените места се делят на градове и села и подлежат на регистрация в Единния класификатор на административно-териториалните и териториални единици.

(4) (Предишна ал. 3, изм. - ДВ, бр. 154 от 1998 г.) Селищните образувания са територии извън строителните граници на населените места, устроени за осъществяване на специфични функции, които са определени със строителни граници, но нямат постоянно живеещо население.

(5) (Предишна ал. 4 - ДВ, бр. 154 от 1998 г.) Населеното място и селищното образувание имат територия, граници и наименование.